

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE: Italiëlei, 99, Antwerpen
Abonnement: 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER: Lange Leemstraat, 99, Antwerpen
Postchecknummer: 3185.22

INHOUD:

Prof. A. KLUYSKENS. — De Handelsclausule in de Huwelijkscontracten.
RECHTSPRAAK.
Boetstraffelijke Rechtbank Antwerpen. — 8e Kamer. — 22 Februari 1933. — *Ongeval*. — *Straf-rechterlijke verantwoordelijkheid op het oogen-blik van het vonnis*. — *Niet ontvankelijkheid van de aanstelling der burgerlijke partij*.
Burgerlijke Rechtbank Hasselt. — 15 Februari 1932. — *Vlaamsche taal in strafsaken en in tuchtzaken*. — *Dagvaarding in de Fransche taal*. — *Geen nietigheid*. — *Verantwoordelijkheid van notaris*. — *Wet van 12 Juli 1816*. — *Bevoegdheid van tuchtkamer en Rechtbank*.
Boetstraffelijke Rechtbank Brugge. — 19 Januari 1933. — *Strafrecht*. — *Gevaarlijke en hinderlijke ondernemingen*. — *Veroordeeling wegens opening*. — *Verdere uitbating geen nieuw be-drijf*. — *Schoringsbevel van den burgemees-*

ter. — *Overtreiding*. — *Bestuurlijke sanctie*. — *Geen strafbaar feit*.
Burgerlijke Rechtbank Antwerpen. — 4e Kamer. — 20 October 1932. — *Verdoken gift*. — *Vorm-voorwaarden*. — *Buitengerechtelijke bekende-nis*. — *Beoordeeling*. — *Spitsing*.
Handelsrechtbank St Niklaas. — 6 Februari. — *Bevelschrift*. — *Bewarend beslag*. — *Territo-riale bevoegdheid*. — *Overeenkomst nopens de bevoegdheid*. — *Draagwijde*.
Burgerlijke Rechtbank Antwerpen. — 28 Januari 1933. — *Art. 322 van het Burgerlijk Wetboek, vermoeden van wetigheid van een kind wiens bezit van staat en geboortekaart eensluidend zijn*.
BESTUURLIJKE RECHTSPRAAK.
Gemeenteverkiezingen. — *Tijdelijke vervanging van den Voorzitter*. — 1932. — *Ayeneuz*.
WETGEVING.
BALIELEVEN.

507

508

Dringende oproep aan onze abonneenten!

Reeds een paar maal vroegen wij op deze plaats dat onze abonneenten vrijwillig den prijs van hun abonnement op onze postcheckrekening n° 3185.22 « Rechtskundig Weekblad » zouden storten. — Wij herhalen dezen oproep om ons veel werk en onkosten te besparen.

DE HANDELSCLAUSULE IN DE HUWELIJKSCONTRACTEN.

Zeer dikwijls komt in het huwelijkscontract een zoogenaamde handelsclausule voor (une clause dite commerciale) waardoor aan den overlevenden echtgenoot het recht toegekend wordt om tegen een schatting door deskundigen gedaan een handelszaak, waarvan de eerstgestorvene eigenaar was, in diens nalatenschap over te nemen.

De meningen over de geldigheid van deze clausule hebben altijd zeer uiteengeloopen. Sommigen beschouwden haar als een pact over een nog niet opgevallen nalatenschap (Rouen 15 Dec. 1922, Dal. Pér. 1923-2-1; Rechtb. der Seine 24 Dec. 1928, Dal. Pér. 1929-2-105), terwijl anderen beweerden dat zij onder het verbod van artikel 1130 van het Burgerlijk Wetboek niet viel (Planiol et Ripert, deel 9, n. 890 en volg.; G. Van den Bossche, Flandre Judiciaire, 1902, bl. 465 en volg.; Parijs 21 Febr. 1930, Rev. prat. not. 1930, bl. 264, met de nota van Prof. Van de Vorst).

Door een arrest van 11 Januari laatstleden heeft het Fransch Verbrekingshof voor de eerste maal partij gekozen in deze twistvraag en de zienswijze bekrachtigd van diegenen die de handelsclausule in strijd achten met de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek waarbij het niet toegelaten is eenig beding te maken over een nalatenschap die nog niet opgevallen is.

Dit arrest heeft groot opzien gebaard in de rechtskundige middens en vooral beroering verwekt onder de notarissen die, zooals hierboven gezegd, in den laatsten tijd, zowel in België als in Frankrijk, een ruim gebruik van deze clausule hadden gemaakt.

Het arrest van het Fransch Verbrekingshof zal wellicht voor practisch gevolg hebben dat deze clausule voortaan voorzichtigheidshalve niet meer in de huwelijkscontracten zal gelascht worden, waarin zij nochtans normaal haar plaats vond, maar dat het recht van overname, om aan het voorschrift van artikel 1130 te ontsnappen, bij uitersten wil in den vorm

van een legaat onder last, aan den langstlevenden echtgenoot zal toegekend worden.

De rechtspraak van het Fransch Verbrekingshof kan echter, onzes erachtens, van principieel standpunt uit, bezwaarlijk bijgetreden worden, en wij betwijfelen het zeer dat het een einde aan voornoemd dispuut stellen zal. Men merke overigens dadelijk op, om elk mis-verstand dienaangaande te vermijden, dat de geldigheid van de zoogenaamde handelsclausule niet ernstig kan betwist worden indien zij een goed der gemeenschap tot voorwerp heeft. In dat geval moet men inderdaad deze clausule, bij toepassing van artikel 1525 van het Burgerlijk Wetboek aanzien als een beding dat deel maakt van het huwelijkscontract en dat derhalve tusschen de echtgenooten, als vennoten beschouwd, aangegaan werd (Parijs 9 Juli 1885, Dar. Pér. 1886-2-261; Verbr. Fr. 16 Dec. 1925, Gaz. Pal. 1926-1-1429).

De moeilijkheid begint eerst wanneer men met een eigen goed van den vooroverleden echtgenoot te doen heeft: Een clausule die een goed dat niet gemeen is tot voorwerp heeft, kan inderdaad, het spreekt vanzelf, onmogelijk als een beding tusschen vennoten gemaakt beschouwd worden.

Dan is, zeggen wij het maar dadelijk, de handelsclausule een giftebeding, dat het toegekend voordeel, bestaande in de mogelijkheid tot overname van de handelszaak in quaestie, tot voorwerp heeft (J. Van de Vorst, loc. cit., en nota in den Journ. du Notariat 1930, bl. 437 en volg.). De voorstanders van de nulliteit stellen de zaken integendeel voor alsof de handelsclausule geen schenking, maar wel enkel en alleen een eenzijdige verkoopbelofte inhouden zou.

De « de cujus » heeft, zoo zeggen zij, beloofd zijn handelszaak aan zijn mede-echtgenoot te verkoopen, indien deze laatste hem overleeft en erin toestemt den prijs te betalen dien de deskundigen ervoor zullen vaststel-

len. Deze clausule vertoont dus wel, zoo besluiten zij, de kenmerken van een « vatum mortis », aangezien de langstlevende echtgenoot aldus eerst een recht op de handelszaak bij het afsterven van den « de cujus » in diens nalatenschap verkrijgen zal. Zij valt derhalve onder toepassing van artikels 1130 en 1600 van het Burgerlijk Wetboek, die zonder onderscheid al de overeenkomsten verbieden die zaken van een toekomstige nalatenschap tot voorwerp hebben. (Capitant, Nota in den Dal. Pér. 1923-2-3).

Anders zou het nochtans zijn, zoo geven zij grif toe, indien de optie ten kosteloozen titel of zelfs voor een prijs die beneden de waarde van het goed zou blijven, aan den langstlevenden echtgenoot toegekend werd. In dit geval, immers, zou er een schenking van een toekomstig goed bestaan, en het Burgerlijk Wetboek laat deze soort schenkingen, ook al houden zij een « vatum mortis » in, tot begunstiging der huwelijken toe. Daarom echter moet men, zoo vervolgen zij, met een werkelijke gift te doen hebben, hetgeen, naar hun meening het geval niet is, daar waar volgens de handelsclausule de volle waarde van het goed aan de erfgenamen door den overnemenden echtgenoot moet uitgekeerd worden: een schenking onderstelt immers altijd dat de waarde van het goed grooter zij dan de lasten waarmede de verkrijger belast werd. (Capitant, Nota in den Dal. Pér. 1929-2-105).

De dwaling van deze redeneering bestaat hierin, de clausule van overname als een eenvoudige verkoopbelofte te beschouwen, en niet in te zien dat deze clausule toen zij in het huwelijkscontract opgenomen werd, onmiddellijk aan haar beneficiaris een louter kosteloos voordeel verschaft: datgene om bij het afsterven van den gever de optie te kunnen uitoefenen.

Het ware inderdaad niet redelijk, maar wel-zeker in strijd met de werkelijkheid, te beweren dat het recht van overname, waardoor aan den langstlevenden echtgenoot de mogelijkheid toegezegd wordt om later de handelszaak van zijn mede-echtgenoot tegen schatting over te nemen en voort te zetten, geen voordeel voor den beneficiaris van dat recht van overname beteekenen zou. Deze handelszaak is immers onder deze omstandigheden voor hem veel meer waard dan voor een derde, omdat hij persoonlijk veel van deze zaak houden kan en hij er gemakkelijker en liever dan elders zijn brood zal kunnen verdienen, zoodat het recht van overname, al is het tegen den schattingsprijs der zaak, voor hem een waar geschenk kan genoemd worden. Men voelt zulks beter nog dan men het zeggen kan.

Het is overigens onnoodig hier langer over te redekavelen. Indien immers dat recht van overname geen waarde had, dan zou men ook niet begrijpen hoe de langstlevende echtgenoot er vóór de rechtbanken met de meeste hardnekkigheid voor pleiten zou, en waarom de erfgenamen het van hunnen kant met een niet mindere hardnekkigheid vóór alle jurisdicties betwisten zouden.

Elk recht van overname heeft daarenboven reeds op zichzelf een zekere waarde, door het feit dat de beneficiaris er van, het tegen een geldsom aan een derde kan overlaten, of er ten bezwarenden titel ten voordeele van een anderen liefhebber, die absoluut het goed hebben wil, afstand kan van doen.

Men merke verder nog op dat niemand het ooit betwist heeft dat een recht van overname,

al is het ook onder last van den vollen prijs van de zaak te betalen, een voordeel is dat op geldige wijze het voorwerp van een legaat kan maken (Schicks et Vanisterbeek, deel 4, blz. 435).

Men neemt ten slotte ook over 't algemeen aan, alhoewel het hier besproken arrest de quaestie in het midden gelaten heeft, dat, wanneer een echtgenoot een vennootschap aangaat, hij bij dezer stichting geldig bedingen kan dat, ingeval van overlijden, zijn mede-echtgenoot gerechtigd zal zijn om zijn plaats in de vennootschap over te nemen. Zulke stipulatie maakt een beding ten gunste eens derden uit, is dus met andere woorden een onrechtstreeksche gift ten voordeele van den langstlevenden echtgenoot waaraan dat recht aldus toegekend wordt. (Nota onder Verbr. Fr. 11 Jan. 1933, in de Gazette du Palais, 11 Febr. 1933).

Hoe wilt gij derhalve hebben dat hetgeen men legateeren, verkoopen of onrechtstreeks geven kan, ook niet bij middel van een rechtstreeksche schenking zou kunnen gegeven worden, vooral wanneer de gifte in den vorm geschiedt van een contractuele erstelling, die eigenlijk meer gelijkenis met een uitersten wil dan met een gewone schenking vertoont.

De echtgenoot, beneficiaris van het recht van overname, zal dus wel, en het is hetgeen de voorstanders der nulliteitstheorie voorbijzien, onmiddellijk, d.w.z. van stonde af dat het huwelijkscontract ondertekend werd, een gebeurlijk maar voor hem uiterst kostbaar recht ten kosteloozen titel verkregen hebben, dat weliswaar nog geen recht op de handelszaak zelve is, maar niettemin reeds een « jus ad rem » beteekent om die zaak te kunnen op-eischen indien het hem believen en passen zal.

Het « vatum mortis » dat een dergelijk beding wellicht inhoudt, maakt dat beding daarom niet nietig, het is inderdaad door artikels 1082 en 1091 op uitdrukkelijke wijze veroor-loofd, daar waar zij in de huwelijkscontracten de schenkingen van toekomstige goederen en contractuele erfstellingen toelaten.

Men heeft weliswaar destijds de mogelijk-heid geloofend om een contractuele erfstel-ling ten bijzonderen titel te maken. (Delvin-court, deel 2, bl. 421); deze zienswijze is echter verlaten en algemeen neemt men thans aan dat een bepaald goed zoowel als een gedeelte van goederen bij middel van een contractuele erfstelling kan gegeven worden. (Aubry et Rau, deel 6, bl. 250; Laurent, deel 15, n. 193; Besançon, 9 Juni 1862, Dal. Pér. 1862-2-116).

Welnu, indien dit alles waar is, dan bestaat er ook geen enkele regel of wetsbepaling waarbij het aan een der echtgenooten verbo-den zou zijn een optierecht aan den anderen echtgenoot op een der goederen van zijn na-latenschap, anders gezegd een « jus ad rem », bij contractuele erfstelling te schenken. (J. Van de Vorst, loc. cit.).

De zoogezegde handelsclausule maakt dus geen eenvoudige verkoopbelofte uit, maar wel een contractuele erfstelling waarvan het voorwerp de nuttigheid is die de mogelijkheid tot overname voor den overlevenden echtgenoot hebben zal. Het is immers duidelijk dat, in de opvatting van de handelende partijen, het huwelijkscontract het verleen van voor-deelen en het doen van giften tot doel heeft, en hoegenaamd niet dienen moet om overeen-komsten ten bezwarenden titel vast te stellen. (Schicks et Vanisterbeek, deel 4, bl. 440, der-de voetnota).

Merk daarenboven op hoe weinig logisch de

tegenovergestelde thesis eigenlijk voorkomt. Haar voorstanders nemen zonder de minste aarzeling aan dat het partijen volkomen vrijstaat in het huwelijkscontract aan den langstlevenden echtgenoot een optierecht ten kostelozen titel toe te kennen op de handelszaak van den eerstgestorvene, terwijl dezelfde rechtsgeleerden het niet geoorloofd achten dat hem dit recht verleend worde onder voorwaarde den vollen prijs aan de erfgenamen uit te keeren. Degene die het meerdere vermag zou dus hier het mindere niet vermogen: een regeling die tevens met de belangen van den overlevenden echtgenoot en met deze van de familie van den eerstgestorvene, althans in een ruime mate, rekening houdt zou ongeldig zijn, terwijl de beschikking waarin deze laatste belangen totaal voorbijgezien worden aan de nietigheidssactie ontsnappen zou. Een dergelijke solutie zou alles behalve logisch en redelijk zijn. (Gény, nota in den Sirey 1928-2-33).

Deze opmerking is natuurlijk op rechtsgebied niet afdoende. Het kan inderdaad wel eens gebeuren dat een streng doorgevoerde toepassing van zekere wetsbepalingen leidt tot gevolgtrekkingen en resultaten waarmede de eischen der logica niet verenigbaar zijn. Zulks kan niet beletten dat, daar waar het voorschrift van de wet duidelijk is, dit voorschrift, waaraan de rechter gehoorzaamheid verschuldigd is, al zij het ook met tegenzin, zoolang de wet niet veranderd wordt, zal moeten toegepast worden.

In de gevallen echter waarin, zooals in het onderhavige, de wetteksten twee wegen openlaten, kan men het niet anders dan betreuren dat het Fransche Verbrekingshof, waarvan de rechtspraak nochtans over het algemeen een vooruitstrevende tendenz vertoont, juist de

voorkeur aan de minst logische en praktische solutie gegeven heeft. Het arrest van 11 Januari laatstleden is een stap achteruit, en zal aldus wellicht niet bij machte zijn om een blijvende rechtspraak te vestigen. Vroeg of laat integendeel, wij zijn er innig van overtuigd, zullen de eischen van de logica en van de praktijk den doorslag ten gunste van de geldigheidstheorie der handelsclausule geven.

Dit wil echter niet zeggen dat in de theorie die de handelsclausule als een contractuele erfstelling beschouwt waarop het verbod van artikel 1130 niet slaat, deze handelsclausule volkomen en altijd tegen de aanspraken der erfgenamen van den eerstgestorven echtgenoot zal beveiligd zijn.

Men dient inderdaad rekening te houden met het principe volgens hetwelk het voorbehouden gedeelte « in natura » aan de erfgenamen moet uitgekeerd worden, en derhalve niet door een geldsom of door een schuldvordering kan vervangen worden.

Dat principe, waartegen weliswaar « de lege ferenda » veel kan ingebracht worden, is te duidelijk in het Burgerlijk Wetboek neergeschreven om er het bestaan van te kunnen negeren. (Verbr. 7 Juni 1906, Rev. prat. not. 1906, bl. 426).

Daaruit volgt dat de waarde van de handelszaak waarop het recht van overname, al is het ook tegen betaling van haar volle waarde, door het huwelijkscontract aan den langstlevenden echtgenoot verleend wordt, het beschikbaar deel niet zal mogen te boven gaan zooals het door artikel 1094, en volgens de gevallen door artikel 1098 vastgesteld is. (Rechtb. Gent, 13 Febr. 1907, Rev. prat. not. 1908, bl. 459).

Prof. A. KLUYSKENS,
(Universiteit Gent).

RECHTSPRAAK

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN.

8^e KAMER. — 22 FEBRUARI 1933.

Voorzitter: M. Casteleyn.
Rechts: MM. Van der Donckt en Laureyssens.
Op. Min.: M. LePaige.
Pleiters: Mters. Gryspeerdt en R. Van de Vorst.

ONGEVAL. — STRAFRECHTELIJKE ONVERANTWOORDELIJKHEID OP HET OOGENBLIK VAN HET VONNIS. — NIET ONTVANKELIJKHEID VAN DE AANSTELLING DER BURGERLIJKE PARTIJ.

Wanneer iemand die een ongeval veroorzaakt heeft en ten gevolge van dit ongeval zelf aan zinsverbijstering lijdt, op het oogenblik van het vonnis, moet hij als strafrechtelijk onverantwoordelijk vrijgesproken worden, en moet hierna de aanstelling eener burgerlijke partij als niet-ontvankelijk beschouwd worden.

Symus betichte; Norwich Union & Picard, burgerlijke partijen.

Gezien de stukken des gedings en gehoord de getuigenissen ter openbare zitting afgelegd; Gehoord de burgerlijke partijen Norwich Union en Picard in hunne middelen en besluiten ontwikkeld door Mters. Richard Van der Vorst en Gryspeerdt, advocaten;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijne vordering en advies strekkende tot de vrijpraak van betichte als niet strafrechtelijk verantwoordelijk uit hoofde van zinsverbijstering en tevens tot de ontvankelijkheid der burgerlijke partijen;

Gezien de tusschenvonnissen door deze rechtbank verleend in dato 23 December 1931 en 14 December 1932;

Aangezien op 24 October 1930, rond 16.30 uur, een ongeval plaats greep op den Boom-schen Steenweg, grondgebied Wilryck, waarbij het achterdeel der autocamionette gevoerd door Symus Frans tijdens hare zwenking uitschoof en omkantelde, alzoo terecht komende op de auto van Picard Paul, die uit tegenovergestelde richting aangereden kwam;

Aangezien gezegd ongeval voor gevolg had dat de beider voerders, Symus Frans en Picard Paul, alsmede Van den Weyngaert Leopold, die Symus vergezelde, werden gekwetst, en de voertuigen zwaar beschadigd;

Aangezien uit het onderzoek is gebleken en voornamelijk uit 't verslag neergelegd door den deskundige de heer G. De Coster-Fierens in dato 30 April 1931 — onder eed bevestigd ter zittingen van 2 December 1931 en 2 November 1932 — dat het ongeval toe te schrijven is aan het gebrek aan vooruitzicht of voorzorg van betichte Symus Frans;

Dat het feit hem ten laste gelegd aldus bewezen is; dat overigens tegen hem geen overtreding of bepaalde inbreuk op het reglement op het verkeer werd ingeroepen, en dat hij des-aangaande ook niet wordt vervolgd;

Maar aangezien het spruit uit de verslagen neergelegd door den heer wetsdokter Nyssens in dato 14 Juni 1932 en 4 Januari 1933 dat be-

tichte sedert de feiten en als gevolg van eene hersenschudding opgelopen tijdens het ongeval in eenen staat van zinsverbijstering verkeert waardoor hij dient aanzien te worden als totaal ontoerekenbaar voor zijne daden; dat deze toestand als definitief moet aanschouwd worden;

Aangezien het slachtoffer Picard en de verzekeringsmaatschappij Norwich Union zich tegen betichte Symus aanstellen als burgerlijke partij;

Dat Picard eene som van 22.698,30 fr. vraagt als schadevergoeding voor de lichamelijke, morele en daaruit spruitende stoffelijke schade die hij geleden heeft tengevolge van het ongeval, en de verzekeringsmaatschappij Norwich Union eene som eischt van 11.160,20 fr., zijnde het beloop der schade, aan de auto veroorzaakt van Picard die haar verzekerde is;

Aangezien de verdediging de onverantwoordelijkheid van betichte inroept om de ontvankelijkheid der burgerlijke partijen te betwisten; Voor wat betreft de ontvankelijkheid der burgerlijke partijen;

Aangezien deze niet ex principio dient verworpen te worden door de enkele reden dat betichte, thans onverantwoordelijk zijnde voor zijne daden, zou moeten vrij gesproken worden bij toepassing van artikel 71 van het Strafwetboek, en dat bijgevolg de boetstrafelijke Rechtbank onbevoegd zou wezen om over de burgerlijke belangen te beslissen;

Dat weliswaar, alhoewel artikel 71 van het Strafwetboek niet letterlijk op het huidige geval wijst daar betichte op het oogenblik der feiten over zijne geestesvermogen beschikte, het nochtans door de rechtsleer word aangenomen en door de algemeene rechtspraak, dat, indien de betichte onbewust blijkt te zijn van zijne daden op het oogenblik van het vonnis, hem geene straf kan opgelegd worden. (Zie Morin: Répertoire general et raisonné du Droit Criminel. Deel I. V^o Démence blz. 718 en 719).

Maar dat hier ook mogelijke toepassing bestaat der wet van 9 April 1930 « tot bescherming der maatschappij tegen de abnormalen en gewoontemisdadigers » (art. 1 en 7) dewelke juist beoogt deze verdachten die ontoerekenbaar voor hunne daden bevonden zijn geweest op 't oogenblik van het onderzoek of van het vonnis evenwel als deze die aan zinsverbijstering lijdend waren op het oogenblik van het hen aangetijde feit. (Répertoire pratique de Droit Belge Deel III V^o Déments et déficients mentaux, blz. 622 Nrs 128, 129, 130).

Dat bovendien de aanstelling der burgerlijke partijen regelmatig is geschied daar op het oogenblik der feiten en bij het openen van het onderzoek betichte Symus bewust was van zijne daden en later slechts door zinsverbijstering is aangetast;

Aangezien ten onrechte nog door betichte opgeworpen wordt dat de eisch der burgerlijke partijen tegen hem niet geldig zou ingediend zijn daar hij niet is bijgestaan door eenen voorloopigen beheerder of een curator;

Dat inderdaad, ware hij zelfs opgesloten, hij nog, bij gemis aan bepaalden tekst, de volle juridische bekwaamheid zou bezitten en hij zijne goederen zou mogen alleen beheeren tenzij hij ontzet was of voorzien van eenen gerechtelijken raadsman of indien het bewezen was dat het eene daad aangaaf door hem bedreven op een oogenblik van zinsverbijstering;

(Zie: Redevoering van den heer Prokureur-Generaal Cornil over de wet tot sociale verdediging uitgesproken den 15 September 1930 vóór het beroepshof te Brussel, n° 55 blz. 66; — Baudry-Lacantinerie, Traité de Droit Civil IVe Deel blz. 716.

— Répertoire pratique de droit belge Deel I, Hoofdstuk II, blz. 151. Action dirigée contre les incapables, Nrs 39 tot 46.

— Ibid. Boekdeel III V^o Déments et déficients mentaux blz. 625 n° 175 en blz. 626 n° 187.

— Pandectes belges, Deel XXIV, V^o Aliénés blz. 143 n° 390.

— Pasicrisie 1883 II 412.

— Pasicrisie 1883 III 311, Rechtbank Brussel 11.7.83.

— Bij vergelijking: Verbrekking 11.1.1914. Pasicrisie 1914.1.56 en het advies van het Openbaar Ministerie).

Dat overigens het recht om de ontzetting te vragen of de benoeming van een curator of een voorloopigen beheerder niet aan de burgerlijke partij behoort en dat zij niet beroofd kan worden van haar verhaal door enkele onthouding van de daartoe gerechtigde personen, maar dat vooral verder te oordeelen moet onderzocht worden of de wet van 9 April 1930 dient toegepast;

Dat artikel 7 van gezegde wet luidt:

« De Rechtbanken in Raadkamer, behalve » wanneer het eene politieke misdaad, een politiek misdrijf of een persdelikt betreft, en de » Rechtbanken ter terechtzitting mogen de on- » middellijke interneering gelasten in een van » de door de Regeering daartoe bestemde en » ingerichte bijzondere gestichten, van den ver- » dachte die een als misdaad of wanbedrijf ge- » kwalificeerd feit heeft gepleegd en die zich » in een der bij het eerste artikel voorziene » toestanden bevindt. » ('t Is te zeggen erge krankzinnigheid of erge geestesstoornis of geesteszwakte waardoor hij onbekwaam wordt zijne daden te beheerschen).

» De beschikking bepaalt den duur der in- » terneering welke vijf, tien, of vijftien jaar » bedraagt volgens bij artikel 19 gemaakte on- » derschheid. »

Dat verder artikel 12 van dezelfde wet zegt: « De Strafrechter bij wien de rechtsvorde- » ring tot schadevergoeding en de rechtsvor- » dering tot straf tegelijk aanhangig zijn ge- » maakt blijft bevoegd om op de eerste te be- » schikken in het geval van artikel 7 van deze » wet. In hetzelfde geval spreken de Rechtban- » ken in raadkamer en ter terechtzitting de bij- » zondere verbeurdverklaring uit, zooals ten » aanzien van den veroordeelde. »

Aangezien dus ongetwijfeld de boetstrafelijke Rechtbank bevoegd is om over de burgerlijke vordering tot schadevergoeding te beslissen indien zij de interneering van den verdachte gelast;

Maar dat de vraag rijst of zij nog bevoegd zou blijven indien zij de interneering niet bevoel, de meening toegedaan zijnde dat deze maatregel niet gerechtvaardigd was;

Aangezien er hier op te merken valt dat de bepaling van artikel 71 van het Strafwetboek door de wet van 9 April 1930 niet werd opgeheven; dat gezegd artikel inderdaad niet voorkomt onder de bepalingen vernield als vervallen door artikel 31 van dezelfde wet;

Dat wanneer een beklaagde een feit heeft gepleegd, door de wet misdaad of wanbedrijf genoemd, en niet volkomen verantwoordelijk is, de rechter, indien hij oordeelt dat de interneering, sociale sanctie, niet dient uitgesproken, moet onderzoeken of de beklaagde 't zij geheel onverantwoordelijk, 't zij slechts abnormaal of gedeeltelijk onverantwoordelijk is.

Is de beklaagde krankzinnig, dan moet de rechter hem vrijspreken. (Art. 71 S.W.B.).

Is hij slechts abnormaal, dan moet de rechter, indien hij de interneering als niet gepast beschouwt hij de interneering als niet gepast dende met de vermindering van de verantwoordelijkheid.

(zie nota van den Heer Servais bij het arrest van de Kamer van inbeschuldigingstelling, Brussel 28 October 1931, Revue de droit pénal 1931 blz. 1121 en volgende, wedergegeven in de Belgische Strafwetten door J. Simon en P. De Beus, blz. 314).

Aangezien bij vrijpraak van betichte op voet van art. 71 van het Strafwetboek de algemeene rechtsbeginselen dienen geëerbiedigd en de Boetstrafelijke Rechtbank zich onbevoegd moet verklaren om op de burgerlijke actie te beslissen;

Dat inderdaad voor de Boetstrafelijke Rechtbank het burgerlijk geding enkel bijkomend is op de publieke vordering en dat de strafrechter — buiten zekere uitzonderingen uitdrukkelijk door de wet voorzien — niet meer over de burgerlijke rechtsvordering kan beslissen na zijne gewone rechtsbevoegdheid te hebben uitgeput;

(Zie onder meer Van Zele: Vade Mecum de la partie civile;

— Mazeaud, Traité théorique et pratique de

la responsabilité civile, délictuelle et contractuelle Tome II Nrs 2030, 2038, 2055).

Aangezien buiten het geval van vrijpraak van den betichte, de vordering der burgerlijke partij Norwich Union inzonderheid nog zou kunnen verworpen worden wegens onbevoegdheid der Boetstrafelijke Rechtbank voor een andere reden;

Dat zooals hooger gezegd de Boetstrafelijke Rechtbank met de openbare actie gelast enkel over de burgerlijke vordering kan beslissen in bijkomende orde;

Dat wanneer de wetgever onder artikel 3 van den voorafgaanden titel van het Wetboek van Strafvordering zegt: « De vordering tot » herstelling van de schade door een misdrijf » veroorzaakt behoort bij hen welke geleden » hebben door die schade » hij beoogt de vordering tot herstelling der schade toegebracht door eene misdaad, een misdrijf of eene overtreding waarop doelt artikel 1: « De vordering tot toepassing van de straffen kan » slechts worden uitgeoefend door de ambtenaren aan wien zij door de wet is toevertrouwd. »

Diensvolgens is de Burgerlijke Rechtbank onbevoegd om op eene vraag tot schadeloosstelling te oordeelen die niet het rechtstreeks gevolg zou zijn van het misdrijf of de overtreding den betichte ten laste gelegd;

Nu, de Boetstrafelijke Rechtbank alleen bevoegd zijnde op strafelijk gebied wegens schade aan personen kan niet, bij afwezigheid van hoegenaamd welke voorziene overtreding vonnissen over onvrijwillige schade aan goederen, daar deze in zich zelf geen overtreding uitmaakt;

(Zie Mazeaud: Traité théorique et pratique de la responsabilité civile, délictuelle et contractuelle T. II P. 429 N° 2026).

Ten gronde:

Overwegende dat, gezien den aard en de omstandigheden van de aangetijde daad, het maatschappelijk gevaar, dat zou spruiten uit de mogelijkheid van een hervalling of het plegen van meerdere misdrijven, ten opzichte van betichte niet bestaat;

Dat noch in zijn voordeel noch tot vrijwaring van de maatschappij een maatregel van sociale verdediging dient genomen te worden (Zie in dien zin: Brussel Kamer van Inbeschuldigingstelling 28.10.31);

Aangezien alhoewel de burgerlijke partijen van hunne eischen moeten afgewezen worden, er dient in acht genomen voor wat de kosten betreft hen ten laste te leggen dat de beslissende reden hunner afwijzing niet bestond op het oogenblik hunner aanstelling, en dat het aangetijde feit in zich zelf bewezen is;

Aangezien het tweede slachtoffer Van den Weyngaert Leopold zich niet heeft aangesteld als burgerlijke partij; dat bijgevolg de kosten van het onderzoek die gedaan zijn geweest zoowel ten bate van dit slachtoffer als van het slachtoffer Picard Paul niet dienen in hun geheel ten laste van de burgerlijke partijen gelegd te worden;

Om deze redenen

En bij toepassing van art. 194 van het wetboek van rechtspleging in strafzaken, door den heer voorzitter aangeduid;

De Rechtbank,

Recht doende tegensprekelijk,
Alle verdere en tegenstrijdige besluiten verwerpende;

Zegt dat betichte Symus het feit heeft begaan hem ten laste gelegd; zegt dat er geen reden bestaat om zijne interneering te gelasten bij toepassing der wet van 8 April 1930;

Sprekt hem vrij daar hij thans onverantwoordelijk is voor zijne daden en stelt hem buiten zaak zonder kosten.

Verklaart zich onbevoegd om over de eischen der burgerlijke partijen uit te spreken;

Verwijst de burgerlijke partij Norwich Union tot 2/10en en de burgerlijke partij Picard tot 1/10e der kosten van het geding beloopende in het geheel op fr. 2483,19;

Gelast het openbaar ministerie met de uitvoering van het tegenwoordig vonnis.

BURGERLIJKE RECHTBANK HASSELT

15 FEBRUARI 1933

Voorzitter: M. Bijvoet.
Rechts: M.M. Goffinet en Tits.
O. M.: M. P. Van de Velde.

VLAAMSCH TAALEN IN STRAFZAKEN EN IN TUCHTZAKEN. — DAGVAARDING IN DE FRANSCH TAALEN. — GEEN NIETIGHEID. — VERANTWOORDELIJKHEID VAN NOTARIS. — WET VAN 12 JULI 1816. — BEVOEGDHEID VAN TUCHTKAMER EN RECHTBANK.

Procureur des Konings t/ Notaris B.

- I. In tuchtzaken zoowel als in strafzaken, mag in het Vlaamsch gedeelte van het land, de rechtbank de nietigheid der dagvaarding, opgesteld in eene andere taal dan de Vlaamsche, niet van rechtswege opwerpen, zoo deze nietigheid niet door beklaagde opgeworpen wordt.
- II. Een notaris die een akte van verkoop van onroerende goederen, toebehoorende aan een minderjarige, verleden heeft, zonder de wet van 12 Juli 1816 na te leven, kan bij missing gehandeld hebben, en zijne goede trouw mag aangenomen worden.
- III. Wanneer de beslissing van de tuchtkamer der notarissen, bestuurlijke macht, kracht van gewijsde heeft bekomen, en het O. M. wegens

voormelde overtreding in bijkomende orde vóór de rechterlijke macht, toepassing vraagt van een der straffen vallende in de bevoegdheid der tuchtkamer, dient er door de rechtbank toepassing gemaakt te worden van het adage «Non bis in idem».

Aangezien de wet van derden Mei 1889, betreffende het gebruik der Vlaamse taal in strafzaken, toepasselijk is op tuchtzaken op voet van artikel 4 der wet van 4 September 1891, zoodat het vonnis, op straf van nietigheid, in het Vlaamsch dient gesteld te worden, zij het dan ook dat de inleidende dagvaarding in de Fransche taal vervat is;

Aangezien verweerder, beleedigheidshalve vroeg zijne verdediging in het Vlaamsch te mogen voordragen, zonder nochtans de nietigheid der dagvaarding op te werpen, en dat, bijgevolg, de rechtspleging niet ambtshalve, door de rechtbank, voor onregelmatig kan gehouden worden;

Aangezien immers de nietigheid gevestigd door artikel 5, paragr. 2 der wet van 3 Mei 1889 slechts voorzien is geworden in het belang der verdediging, en bijgevolg, enkel door en nooit tegen den verweerder kan ingeroepen worden; (Cass. 28 Juli 1890 Pas. 268), dat weliswaar de parketten krachtens artikel 1 der wet van 28 Juni 1932, gehouden zijn zich van de Vlaamse taal te bedienen, namelijk in de provincie Limburg, doch dat het niet naleven dezer verplichting de in het Fransch gestelde akte, geenszins ongeldig maakt;

Aangezien bijgevolg de eisch ontvankelijk is;

Aangezien tegen verweerder gevorderd wordt dat hij in zijne ambtsbediening zou geschorst worden, om reden dat hij zonder de pleegvormen der wet van 12 Juni 1816 na te leven, een akte van verkoop van onroerend goed zou verleden hebben ten verzoeken van een verkoper die den volien leeftijd van eenen-twintig jaar niet bereikt had;

Aangezien artikel 1 van het Besluit van 12 September 1822, uitdrukkelijk het verlijden van akten in zulke omstandigheden verbiedt; Aangezien verweerder tot zijne rechtvaardiging doet gelden, dat hij onwillekeurig de wet overschreden heeft, dewijl hij zich enkel vergist heeft in het berekenen van verkoopers ouderdom, en dat zulks gebeurde alhoewel hij de noodige voorzorgen genomen had om eene dwaling te voorkomen;

Aangezien waarlijk de goede trouw van verweerder, misleidt ter oorzaak eener stoffelijke vergissing, van nu af reeds bewezen is door tal van vermoedens die, in dit opzicht, niet den minsten twijfel overlaten;

Aangezien immers bedoelde akte van 20 November negentien honderd een en dertig, den verkoop inhoudt van het negentigste deel van een erfgoed, waarvan de waarde, roerend en onroerend goed samengenomen, enkel de som van 318,45 frank beliep, zoodat er toch niet kan verondersteld worden dat verweerder opzettelijk, uit winstbejag, eene ver strekkende wetsovertreding zou begaan hebben;

Aangezien het bovendien vaststaat dat voormeld erfgoed voor tien negentigsten deel, toebehoorden aan de tien kinderen van wijlen Mathias Bleux, waarvan er slechts zeven meerderjarig waren, toen gedaagde, op 5 October negentien honderd twintig overging op dezer verzoek, tot het verlijden van den verkoopakte der zeven negentigsten van dit goed; dat hij, vervolgens de meerderjarigheid van twee overige dezer kinderen afwachtte om, op 7 September negentien honderd vijf en twintig eveneens akte te verlijden namens deze kinderen die aan dezelfde koopers, hun oom en tante, op hunne beurt, de twee negentigsten in het goed afstonden;

Aangezien het vervolgens bewezen is dat verweerder op 9 Februari negentien honderd een en dertig geweigerd heeft den akt van afstand van dit laatste negentigste deel, op te stellen ten verzoeken van Albert Bikkem, het eenige kind eener afgestorvene dochter van Mathias Bleux, omdat dit kind toen nog niet meerderjarig was;

Aangezien deze verkoper zich alsdan den twintigsten November daaropvolgend in uniform van onderofficier per motovoertuig bij verweerder aanbod om eindelijk den verkoopakte te tekenen, nu dat hij, volgens hij zou verklaard hebben, meerderjarig was geworden; dat gedaagde om zich hiervan te vergewissen, de eenzelvigheidskaart van den verzoeker zou ingezien hebben en met ter haast, — gelukkig eindelijk deze jaren lange onverdeeldheid te kunnen doen ophouden, — dezes ouderdom, begrijpelijker wijze onjuist zou berekend hebben; hij zou namelijk het cijfer 1 van het jaar 1931 afgetrokken hebben van het cijfer 2 van het geboorte jaar 1912, en de maand der geboorte, Februari, van de loopende maand November, en alzoo bevonden hebben dat zijn verzoeker een en twintig jaar en negen maand oud was;

1° Aangezien deze dwaling stellig voortspuit uit eene onjuiste berekening, hetgeen aan elkeen kan overkomen en waarbij het inzicht om eene wetsovertreding te begaan ten eenen male is uitgesloten;

2° Aangezien overigens het Openbaar Ministerie het eens is om te bekennen dat verweerder steeds met nauwgezetheid en waar plichtbesef zijn ambt van notaris op voorbeeldige wijze heeft waargenomen, zoodat hij niet in staat kan geacht worden moedwillig eene wetsovertreding te hebben begaan die de goe-

de faam der corporatie in opspraak zou brengen;

3° Aangezien bijgevolg de besluiten van het Openbaar Ministerie strekkende tot opschorsing der ambtsverrichtingen van verweerder ongegrond zijn;

Aangezien het Openbaar Ministerie in bijkomende orde besluit tegen verweerder enkel de tuchtstraf der «tot orde roeping» uit te spreken;

Aangezien verweerder hier tegenover doet gelden dat de tuchtraad der Kamer van Notarissen op 11 Januari laatstleden, benevens een voor verweerder gunstig advies aan den heer Procureur des Konings overgemaakt, eveneens met algemeene stemmen, zijne goede trouw heeft aangenomen en hem ontslaan heeft zonder ook de geringste tuchtstraf tegen hem uit te spreken;

Aangezien de rechtbank ongetwijfeld bevoegd is om bij toepassing van artikel 53 der wet van 25 Ventose Jaar XI uitspraak te doen aangaande de gevraagde schorsing, en zelfs in vervanging deze kleinere tuchtstraffen mag opleggen, wanneer de tuchtkamer nog geen uitspraak gedaan heeft over de aangeklaagde tekortkoming; doch dat de vraag zich stelt of het de rechtbank wanneer ze de schorsing van kant stelt, nog geoorloofd is kleinere tuchtstraffen uit te spreken, nadat de Kamer den verweerder onplichtig verklaard heeft;

Aangezien gemelde beslissing der tuchtkamer, — alhoewel nietig in den vorm, wijl zij, in tegenstrijdigheid met voormeld artikel 4 der wet van vierden September 1890 in de Fransche taal werd opgesteld, — voor geldig moet gehouden worden en van kracht blijft, zoolang ze niet wegens deze nietigheid verboden is geworden;

Aangezien de kracht van gewijsde aan deze beslissing verbonden er zich tegen verzet dat de rechtbank de bijkomende besluiten van het Openbaar Ministerie nog verder onderzoeken;

Aangezien eene beslissing der tuchtkamer weliswaar de Rechtbank niet bindt, wanneer op voet van artikel 53 der wet van 25 Ventose Jaar XI, hogere tuchtstraffen gevorderd worden; ((P. B. Chose jugée (Disc.) N° 12 - Notaire (Disc.) N° 74. Cass. 7 Mei 1894. Pas. 195)) doch dat zulks wel het geval is wanneer de rechtbank zich op denzelfden voet stelt als de tuchtkamer en te oordeelen heeft of er ja dan niet gronden bestaan om een der kleinere tuchtstraffen voorzien bij artikel 13 van het Besluit van 2 Nivose Jaar XII, toe te passen;

Aangezien immers principieel volgens den tekst der wet de Rechtbank slechts bevoegd is om hogere tuchtstraffen toe te passen en geen uitspraak doet in beroep over de beslissingen geveld door de tuchtkamer die trouwens niet vatbaar zijn voor beroep; dat zij in bijkomende orde, mag beslissen over het al of niet toepassen der kleinere tuchtstraffen, evenals de tuchtkamer, maar dat zij, zoodoende de tuchtkamer vervangt en bijgevolg dan slechts mag uitspreken wanneer deze met haar gelijkgestelde tuchtmacht, hare beslissing nog niet getroffen heeft;

Aangezien eene hiermee tegenstrijdige beoordeeling berustend op het feit dat de uitspraak uitgaat de ééne: van eene rechterlijke, de andere: van eene bestuurlijke macht voor gevolg zou hebben dat eene en dezelfde overtreding ter beoordeeling zou kunnen gebracht worden voor twee verschillende juridicties, die slechts gelijke macht bezitten, en gelijktijdig, soms wel verschillende tuchtstraffen kunnen uitspreken hetgeen tegenstrijdig is met de vaste stelregel «non bis in idem»; (Schicks, le droit notarial, Tome 1, bl. 563 en volg.);

Aangezien bijgevolg de bijkomende besluiten van het Openbaar Ministerie niet dienen ingewilligd te worden;

Om deze beweegredenen:

De Rechtbank verklaart aanlegger ontvankelijk doch ongegrond in zijnen hoofdeisch, en niet ontvankelijk in zijnen bijkomenden eisch;

Verzendt verweerder van de vervolging zonder kosten;

Verklaart tegenwoordig vonnis uitvoerbaar, niettegenstaande alle verhaal.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE BRUGGE

19 JANUARI 1933.

Voorzitter: M. Soenen.
Rechters: M.M. Verstraete en Axters.

STRAFRECHT. — GEVAARLIJKE EN HINDERLIJKE ONDERNEMINGEN. — VERODDEELING WEGENS OPENING. — VERDERE UITBATING GEEN NIEUW MISDRIF.

SCHORSINGSBEVEL VAN DEN BURGEMEESTER. — OVERTREDING. — BESTUURLIJKE SANCTIE. — GEEN STRAFBAAR FEIT.

Het openhouden van een hinderlijke en gevaarlijke onderneming, na een eerste veroordeeling wegens opening is geen nieuw misdrijf.
Het niet opvolgen van een schorsingsbevel van den burgemeester geeft alleen aanleiding tot bestuurlijke sancties doch maakt geen misdrijf uit.

Aangezien artikel 1 van het K.B. van 15 Mei 1923 het oprichten, veranderen of verplaatsen

van instellingen, waarvan de lijst door Koninklijk Besluit wordt bepaald, zonder toelating van de bevoegde overheid verbiedt;

Aangezien de instelling van betichte, zijnde eene garage met werkplaats voor autos, in deze lijst gerangschikt is, ingevolge het K.B. van 7 October 1926, en het vaststaat dat hij deze laatste, zonder behoorlijke toelating heeft opgericht;

Aangezien hij uit hoofde van op en rond 14 April 1932 eene autogarage met werkplaats zonder voorafgaande toelating opgericht te hebben, den 7 Juli 1932 door de boetstrafelijke rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot eene geldboete van 26 frank verhoogd met 60 opdecimen, of eene gevangenzitting van acht dagen;

Aangezien het niet gebleken is dat hij sedert 14 April 1932 eene nieuwe uitbating van denzelfden aard zou opgericht hebben;

Dat het zelfs niet ingebracht wordt, dat de bovengemelde instelling van ambtswege gesloten is geworden, zoodat het is voorzien bij artikel 26 van het K.B. van 15 Mei voornoemd;

Dat de rechtbank diensvolgens eene tweede maal geroepen is over dezelfde inbreuk te beslissen;

Aangezien de betichting nog vermeldt eene inbreuk op artikel 26 van voornoemd K.B.;

Aangezien dit artikel uitsluitend een bestuurlijk karakter draagt, dat het geen ander doel beoogt dan de middelen vast te stellen die ter beschikking van den burgemeester staan, ten einde in het openbaar belang, de gevaren te verhinderen, welke een inbreuk op de beschikkingen der artikelen 1, 11, 16 en 17 kan medebrengen;

Aangezien het feit van aan het bevel van den Burgemeester, om de uitbating der autogarage te staken, niet te voldoen, enkel aanleiding kan geven tot het nemen van ambtswege door den burgemeester van de maatregelen voorzien in gemeld artikel 26, doch in geen geval een nieuwe inbreuk aan bovengemeld Koninklijk Besluit daartelt;

Om deze redenen,
De Rechtbank,

Verklaart de tegenwoordige vervolging niet ontvankelijk, doet de dagvaarding te niet, kosten ten laste van den Staat.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

4° KAMER. — 20 OCTOBER 1932.

Voorzitter: M. Moreels.
Op. Min.: M. Van Hille.
Pl.: Mrs. Vlietinck en Vriens.

VERDOKEN GIFT. — VORMVOORWAARDEN. — BUITENGERECHTELIJKE BEKENTENIS. — BEOORDEELING. — SPLITSING.

I. Volgens de algemeene rechtsleer en rechtspraak mogen de partijen giffen doen onder vorm van een andere juridische akte, en zijn ze in dit geval niet gehouden de door de wet voor de schenkingen voorziene vormen te eerbiedigen.

II. De splitsing en de bewijskracht van een buitengerechtelijke bekentenis moet aan de wijze beoordeeling van den rechter worden overgelaten.

J. Cools t/ J. Leemans.

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Gezien de stukken van het geding;

Aangezien aanlegger Jozef Cools-Leemans, handelende in zijne hoedanigheid van vader en wetlige voogd over zijn minderjarigen zoon René Cools, algemeen legataris ingesteld door wijlen Heer Johan Leemans, door testament verleden voor notaris Aub. de Ridder den 3den October 1930 geboekt te Antwerpen enz., verweerder vervolgt in betaling eener somme van zestig duizend franken in hoofdsom, zijnde 20.000 fr. en 10.000 fr. respectievelijk op 1 November 1925 en op 21 Juni 1929 geleend door wijlen Jan Leemans aan verweerder, en dan nog 30.000 fr. voor afstand aan verweerder van zijne drukkerij met kleinteel, sommen welke verweerder aan de nalatenschap nog zou verschuldigd zijn;

Aangezien eischer inroept dat in een agenda door wijlen Leemans gehouden en dat om zoo te zeggen een rekeningsboekje zou vormen met notas over zijn fortuin, gezegde Leemans sommige inkomsten, namelijk intresten der hierboven vermelde sommen zou ingeschreven hebben;

Aangezien het bewijs bij middel van bedoelde agenda ter zake niet ontvankelijk is, daar het uitgaat van hem die het inroept, aanlegger handelende in hoedanigheid van vader en wetlige voogd over zijn zoon René, algemeen legataris van den houder van het agenda, als wanneer artikel 1341 van het B.W. slechts het bewijs bij middel van notarieele of onderhandse akte toelaat;

Aangezien weliswaar aanlegger ook steunt op eene bekentenis in de besluiten van verweerder gedaan, doch onder uitdrukkelijk voordeel van onverdeelbaarheid, dat namelijk hij de sommen van 20.000 frank en 10.000 frank van Johan Leemans ontvangen heeft ten titel van gift mits de enkele verplichting gedurende het leven van den begiftiger aan dezen zesmaandelijks een intrest te betalen van 5 % 's jaars, dat het aldus twee schenkingen met last zou den geweest zijn, wat als regelmatig kan voorkomen;

Aangezien deze bekentenis des te meer aanmerkelijk schijnt dat de derde somme waarvan sprake in het geding het voorwerp heeft gemaakt van eene notarieele akte waarin wijlen Leemans bekend heeft de somme ontvangen te hebben, als wanneer volgens verweerder het eene schenking zou geweest zijn, akte van notaris Aub. de Ridder van 30 December 1925 geregistreerd enz.;

Aangezien volgens de algemeene rechtsleer en rechtspraak de partijen giffen mogen doen onder vorm van eene andere juridische akte en dat ze dan niet gehouden zijn de door de wet voor de schenkingen voorziene vormen te eerbiedigen;

Aangezien aanlegger nog vruchteloos tracht dezelfde bekentenis als hierboven in te roepen, doch vóór het inspannen van het geding gedaan, en deze te verdeelen; doch aangezien de hier bedoelde bekentenis niet regelmatig voorgebracht wordt en overigens niet door verweerder zelf gedaan is geweest, doch door zijn raadsman zonder bewijs dat deze bijzondere last had bekomen zulks te doen; dat overigens de leer- en rechtspraak aannemen dat de splitsing en de bewijskracht van eene buitengerechtelijke bekentenis aan de wijze beoordeeling van den rechter moeten gelaten worden;

Aangezien in huidig geval de omstandigheden reeds aangehaald en verdere door verweerder in zijne besluiten aangehaalde omstandigheden, de waarschijnlijkheid zijner verklaringen steunen, en dat aldus in feite mag aangenomen worden, volgens de door partijen aangegeven elementen, dat wijlen Leemans tot kort vóór zijn overlijden veel vriendschap had getoond tegenover zijn neef, verweerder in zake; maar dat vooral deze met reden artikel 2279 B.W. inroep;

Om deze redenen:

De rechtbank, gehoord Mijnheer Van Hille, substituut van den procureur des Konings, in zijn eensluidend advies, verleent akte aan verweerder dat hij het geding schat in elk van zijn deelen en voor elke hoedanigheid in de welke aanlegger handelt op meer dan zes duizend frank, en alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende als ongegrond, wijst aanlegger af van zijnen eisch en veroordeelt hem tot de kosten.

HANDELSRECHTBANK TE ST-NIKLAAS

6 FEBRUARI 1933.
BEVELSCHRIFT

Voorzitter: M. De Cleene.
Referendaris: M. L. Thuybaert.
Pl.: Mter A. Verhofsede.

BEWAREND BESLAG. — TERRITORIALE BEVOEGDHEID. — OVEREENKOMST NOPENS DE BEVOEGDHEID. — DRAAGWIJDTE.

De voorzitter van de handelsrechtbank is niet bevoegd om, op verzoekschrift, een bewarend beslag te bevelen indien de in beslag te nemen goederen zich buiten het rechtsgebied van de rechtbank bevinden en de eigenaar van die goederen niet in dit rechtsgebied woont.
De overeenkomst, waarbij de partijen — in afwijking van de algemeene beginselen betreffende de territoriale bevoegdheid — zich verbinden hunne betwistingen aan de bepaalde rechtbank te onderwerpen, kan niet uitgebreid worden tot de oneigenlijke rechtspraak van den voorzitter.

V. d. G. t/ De B.

Gezien het verzoekschrift van den heer J. V. d. G., in dato 4 Februari 1933, ten einde zich te hooren machtigen om een bewarend beslag te leggen op al de meubelen, goederen en effecten, behoorende aan den heer P. D. B., handelaar te Brussel, en zich in dezes woonst of elders bevindende, ten beloope van een bedrag van fr. 5365,60;

Aangezien uit de vraag zelve blijkt dat voornoemde D. B. zijn woonplaats heeft buiten het rechtsgebied der Koophandelsrechtbank van St-Niklaas, en dat de voorwerpen, waarvan de inbeslagneming gevraagd wordt, eveneens buiten dit rechtsgebied gelegen zijn;

Aangezien aanzoeker, ten einde het aanhangig maken zijner vraag vóór den voorzitter der Handelsrechtbank van St-Niklaas te billijken, aanvoert, — zonder, nochtans, het bewijs zijner bewering voor te brengen, — dat, bij de verkoopovereenkomst, die tot onderhavige vraag aanleiding gaf, partijen bedongen dat al de betwistingen zouden onderworpen worden aan de Handelsrechtbank van St-Niklaas;

Aangezien de overeenkomst, waarbij partijen van de gewone regels afwijken, om bevoegdheid aan een bepaalde rechtsmacht toe te kennen, ongetwijfeld, de betwistingen beoogt die tusschen partijen kunnen ontstaan;

Dat niets toelaat te beslissen dat dit beding moet uitgebreid worden tot de oneigenlijke rechtspraak van den voorzitter, in wiens bevoegdheid het ligt, een beslag tot bewaring toe te staan of te weigeren (Fr. Verbr. 12 Febr. 1889, Sir. 1890, I, 156; Fr. Verbr. 21 Nov. 1923, Sir. 1924, I, 167; Gent, 5 Oct. 1910, J. C. Fl. 1910, nr 3718; Kortg. Brus. 3 Nov. 1925; J. C. Br. bl. 368 en 370; De Paepe, Etudes, D. I. bl. 65, nr 31);

Om deze redenen,

Wij, E. De Cleene, Voorzitter der Koophandelsrechtbank van St-Niklaas, verklaren ons onbevoegd; kosten ten laste van aanzoeker.

ERRATUM

In ons nummer van 12n Maart 1933, (Tweede Jaargang, col. 464), werd een vonnis van de correctie rechtbank van Brugge in dato 23 Februari 1933 overgedrukt.

Een regel werd vergeten, zoodat een der overwegingen van het vonnis onbegrijpelijk werd.

Wij drukken hieronder deze overweging in haar geheel wederom over :

Overwegende dat eene maatschappij van burgerlijk recht, luidens de Fransche wetgeving geene rechtspersoonlijkheid bezit ; dat het feit dat de Fransche rechtbanken eene zoodanige betekenis aan de Fransche wetgeving geven (alhoewel deze hierin van de Belgische wetgeving niet verschilt) waardoor zij aan maatschappijen van burgerlijk recht eene voldoende bekwaamheid toekennen om hetzij als verweerster, hetzij als eisches, in rechte op te treden, de Belgische rechtbanken echter niet kan verplichten eene Fransche maatschappij van burgerlijk recht, een betere behandeling te geven dan de eigen nationale maatschappijen van denzelfden aard. (Ber. Brussel, 16 December 1911, Pas 1912, II, 208 inzake « Société des auteurs et compositeurs dramatiques »).

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

28 JANUARI 1933

Voorzitter : M. Malgaud
Rechters : MM. Verstraete en Van Mieghem
O. M. : Mter Van Hille
Pleiter : Mter A. Le Paige

I. — ART. 322 VAN HET BURGERLIJKE WETBOEK. VERMOEDEN VAN WETTIGHEID VAN EEN KIND WIENS BEZIT VAN STAAT EN GEBOORTEAKT EENSLUIDEND ZIJN. VEREISCHE VAN HET BEZIT VAN STAAT, NAMELIJK VOOR WAT DEN DUUR BETREFT.
II. — BEWIJSKRACHT VAN DE BEKENTENISSEN DER PARTIJEN. GOEDDUNKEN VAN DEN RECHTER.

I. — Om van het vermoeden door art. 322 van het Burgerlijk Wetboek te genieten moet een kind van een ongestoord bezit van staat genieten gedurende geruimen tijd. Een bezit van staat van 2 of 3 jaar is daartoe ontoereikend.
I. — In geschillen van betwisting van staat zijn de bekentenissen van de partijen aanwijzingen, waarvan de bewijskracht aan het goeddunken van den rechter overgelaten is.

Openbaar Ministerie t/ beheerder ad hoc van R. J. M...

Gehoord aanlegger en de partijen van Mters Steurs en Corly in hunne middelen en besluiten ;

Gezien de stukken van het geding.

Aangezien de verweerders M., J. M. en F. M. T., alhoewel behoorlijk gedagvaard, geen avoué aangesteld hebben ;

Aangezien de vraag strekt tot

1°) het voor recht te hooren verklaren dat het kind R. J. M., ingeschreven op de registers van den Burgerlijken Stand der Gemeente Deurne als zijnde gesproken op 24 Juli 1929 uit het huwelijk van J. F. M., en diens echtgenoot J. V. d. V., het onwettig kind is van M. T. F. ;

2°) tot het nietig verklaren van gezegde akte n° 406 1929 ;

3°) tot het overschrijven van het te bekomen vonnis in de registers der geboorteakten van Deurne ;

Aangezien de gedaagde M. J. M., zijne echtgenoot en F. T., op 4 Mei 1932 uitdrukkelijk voor den heer onderzoeksrechter bekend hebben dat het bovengemeld kind niet, zooals de betwiste akte het vermeldt, uit den schoot van V. d. V., J. D., maar wel van F. T., gesproten is ;

Aangezien gezegde personen het eens zijn om er bij te voegen dat die valsheid gepleegd werd om de eer van de jonge dochter F. T., te vrijwaren ;

Aangezien de beheerder ad hoc van het kind de ontvankelijkheid der vraag betwist en opwerpt dat art. 322 van het B. W. B. een middel van niet ontvankelijkheid tegen elke vraag schept, welke strekt tot het onwettig verklaren van een kind dat volgens de meldingen van zijn geboortesakte en volgens zijn eensluidend bezit van staat wettig is ;

Aangezien de rechtsgeleerden het eens zijn om te bevestigen, dat in geval eensluidend van de meldingen van de geboorteakte met een ongestoord bezit van staat, art. 322 van het B. W. B. een middel van niet ontvankelijkheid daartelt, zelfs indien het bewezen is gelijk in zake dat het kind onder een valsche naam ingeschreven werd (Colin et Capitant B. I. bl. 262, Aubry et Reau Drt. Civil B. IX bl. 26, Baudry Lacantinerie Drt. Civil B. III bl. 470, Demolombe Drt. Civil B. IV bl. 226) ;

Aangezien echter in huidig geval de vraag rijst te weten of het kind een bezit van staat reeds verkregen heeft ;

Aangezien de toepassing van art. 322 van het B. W. eischt, dat al de door art. 320, 321 en 323 van het B. W. voorzien voorwaarden in den zelfde persoon verenigd worden (Demolombe 14 n° 221) ;

dat uit den tekst van deze artikels spruit dat om een geldig bezit van staat te verkrij-

gen een nogal lang tijdperk dient te bestaan ; dat namelijk Demolombe een minimum van leeftijd van 10 tot 15 jaren veronderstelt (op. cit. I° 216) ;

dat volgens Baudry Lacantinerie de gebruikte woorden van « entretien » en « établissement » bewijzen dat het kind tot de leeftijd van zijn onafhankelijkheid heeft geraakt te zijn (op. cit. N° 464) ;

Laurent drukt de meening uit dat het kind hezende bezit van staat moet genoten hebben tot het tijdperk waarop hij een stand verkregen heeft (Boek III, bl. 510, N° 405) ;

Aangezien uit deze overwegingen blijkt dat het kind waarvan de staat bewist wordt geen ongestoord bezit van staat (possession d'état constant) mag inroepen en dat bijgevolg art. 322 van het B. W. B. in dezen niet van toepassing is ;

Aangezien krachtens art. 323 bij ontbreking der akte in het ongestoord bezit van staat, de afstamming door getuigen kan bewezen worden, echter kan dat bewijs niet toegelaten worden dan wanneer er een bewijs door geschrift of wanneer de vermoedens of aanwijzingen, voortvloeiende uit de reeds vaststaande feiten, gewichtig genoeg zijn om tot de toelating van het bewijs te doen besluiten ;

Aangezien de rechtsgeleerden en de rechtspraak het eens zijn om te verklaren dat wanneer de door aanlegger aangehaalde feiten een voldoende bewijskracht bezitten, het aan het goeddunken van de rechtbank overgelaten wordt geen getuigenverhoor te bevelen (Planiolet et Ripert Drt. Civil B. II N° 761 bl. 644 ; Laurent B. III N° 306) ;

Aangezien de volledige bekentenissen der echtgenooten M., V. d. V., en van F. T., de ware moeder van het kind voor den onderzoeksrechter afgelegd, in omstandigheden welke alle vermoedens van geheime verstandhouding uitsluiten, een volledig bewijs van de echte afstamming van het kind opleveren ;

dat overigens de vroedvrouw die het kind verlost heeft, in het vooronderzoek bevestigd heeft dat het kind niet door vrouw M., maar wel door een nog jonge vrouw ter wereld werd gebracht ;

dat het aangenomen is dat in de geschillen van betwisting van staat, de bekentenissen der tegenstrevers aanwijzingen (indices) daartellen (Baudry Lacantinerie op. cit. N° 471) ;

Dat bijgevolg indien ze als gewichtig genoeg voorkomen, het aan de rechtbank vrijstaat den eisch de plano in te willigen ; (Joserand op. cit. N° 1025, bl. 507) ;

Om deze redenen :

De Rechtbank alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende rechtdoende tegensprekelijk tusschen al de partijen, machtigt V. d. V., J., echtgenoot M., om in rechte te staan en geeft haar akte dat zij volledig instemt met de vraag van den Heer Procureur des Konings ; Verklaart de vraag ontvankelijk en gegrond ; Zegt voor recht dat te Deurne op zes en twintigsten Augustus 1900 negen en twintig te zeven en half uren 's namiddags geboren is, wijk Y ; nummer ..., niet van V. d. V. J. D. en van M., J. M., maar wel van F., M. T., een kind van het mannelijk geslacht welk de voor namen heeft ontvangen van R. J., dat de akte van geboorte ingeschreven door den ambtenaar van den Burgerlijken Stand der gemeente Deurne betreffende voornoemd kind vasch is en diensvolgens nietig is en geen uitwerksels kan hebben ;

Verklaart dat de kwestieuze geboorteakte zal verbeterd worden in dien zin dat zij zal luiden als volgt : Dat op voormelden datum, uur en adres is geboren R. J., kind van het mannelijk geslacht, van F. T., ongehuwd, toen twee en twintig jaar oud, geboren te L., provincie Limburg ;

Beveelt dat het tegenwoordig vonnis zal overgeschreven worden in de registers van den Burgerlijken Stand der gemeente Deurne van het loopende jaar en dat er melding ervan zal gemaakt worden op kant van kwestieuze akte ;

Beveelt dat er in de toekomst geen afschrift meer van kwestieuze akte zal verleend worden zonder in achtname van het verleend vonnis ;

Veroordeelt de eerste, tweede en vierde verweerders solidairlijk tot de kosten.

Bestuurlijke rechtspraak

GEMEENTERAADSVKIEZINGEN. — TIJDELIJKE VERVANGING VAN DEN VOORZITTER. — 1932. — AYENEUX.

Wanneer uit het proces-verbaal der kiesverrichtingen blijkt dat een voorzitter van een bureau zich heeft laten vervangen door een persoon die hiervoor niet door het hoofdbureau was aangewezen, is dit niet noodzakelijk eene reden van vernietiging.

Ook het feit dat deze plaatsvervanger den eed niet heeft afgelegd is niet voldoende om de verkiezingen te doen verbreken, zoo er verder tegen de regelmatigheid der kiesverrichtingen geene bezwaren worden aangevoerd.

Gelet op de beslissing, dd. 7 November 1932, waarbij de deputatie van den provincieraad van Luik de vernietiging heeft uitgesproken der verkiezing, welke op 9 October 1932 te Ayeneux werd gehouden ;

Gelet op het beroep, dd. 10 November 1932,

door den gouverneur der provincie tegen bewuste beslissing ingesteld ;

Overwegende dat in het proces-verbaal van bovenvermelde verkiezing vermeld staat dat de voorzitter van het kiesbureau, nadat hij dit had aangesteld, een niet tot het bureau behoorend persoon met de kiesverrichtingen belast heeft ; dat bewust stuk geen gewag maakt van eedaflegging van dezen gemachtigde ; dat, ten slotte, dit stuk door den voorzitter en tevens door zijn gemachtigde ondertekend is ;

Overwegende dat uit den uitleg door den voorzitter van het bureau aan de deputatie verstrekt en waarvan de juistheid niet wordt betwist, blijkt dat deze, ondanks zijn zeer hoog ouderdom door den vrederechter aangeduid, na de voorbereidende kiesformaliteiten te hebben vervuld en op den stemdag het bureau te hebben aangesteld, met de insameling van genoemden magistraat zijn neef heeft gemachtigd om de verdere kiesverrichtingen voor te zetten ; dat, wanneer deze beëindigd waren, hij, alvorens het proces-verbaal af te sluiten, de berekeningen heeft nagezien en daarna bewust stuk ondertekend ;

Overwegende dat het voor een persoon van 81 jaar klaarblijkelijk onmogelijk is de vermoenenissen te dragen voortspuitend uit het presideeren der stem- en opnemingsverrichtingen alsmede uit het opmaken van de stemmingsuitskomsten ; dat hij in ieder geval daarvoor dus moest vervangen worden ; dat niet bewezen, zelfs niet aangevoerd is dat het feit dat de plaatsvervanger van den voorzitter door dezen en, naar den eisch der wet, niet door het bureau werd aangeduid, eenigen invloed heeft gehad op de kiesverrichtingen en op de uitkomst der stemming ; dat het proces-verbaal trouwens geen enkel verzet noch vanwege de leden van het bureau, noch vanwege de getuigen, vermeldt ; dat de gepleegde onregelmatigheid, op haar eigen onvoldoende om de vernietiging van de verkiezing te verrechtvaardigen, feitelijk door deze eensgezinde instemming gedekt is ;

Overwegende, wat het feit betreft dat de eedaflegging van den plaatsvervanger van den voorzitter niet in het proces-verbaal vermeld is, dat zelfs wanneer dit als een vaststaand feit wordt beschouwd, het niet een hoofdzakelijke formaliteit der verkiezing is ; dat het gemis van eed op zich zelf dan ook niet volstaat om een vernietiging te verrechtvaardigen ; dat hoegenaamd niet is aangevoerd dat bewust plaatsvervanger de in het eedsformulier bevatte verbintenis niet heeft nageleefd ; dat wel integendeel een reclamant, op lijst 2 verkozen, uitdrukkelijk en schriftelijk heeft verklaard dat hij er hoegenaamd niet aan twijfelt dat de verrichtingen regelmatig zijn geschied ; dat bijgevolg met bewust gemis van vermelding, zonder invloed op den uitslag der stemming, geen rekening dient gehouden ;

Overwegende, anderzijds, dat een reclamatie ertoe strekkende om de stembiljetten opnieuw te doen nazien, alleen steunt op het gering verschil tusschen de kiescijfers van de bestaande lijsten ; dat deze omstandigheid niet kan volstaan om een nieuwe stemopneming te verrechtvaardigen, dan wanneer geen bepaald feit wordt aangehaald van den aard om twijfel te doen ontstaan omtrent de regelmatigheid der verrichtingen en in het proces-verbaal niets wijst op de minste vergissing of onregelmatigheid bij de opneming en de berekeningen ;

Overwegende, ten slotte, dat niet is aangevoerd dat een der verkozenen onder de toepassing valt van de artikelen 65, 66, 67 en 69 der gemeentekieswet ;

Op de voordracht van Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken en Volksgezondheid, Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. Bovenvermeld beroep van den gouverneur der provincie Luik wordt ingewilligd. De beslissing der deputatie van den provincieraad van Luik, dd. 7 November 1932 tot vernietiging van de gemeenteraadsverkiezingen, welke te Ayeneux op 9 October 1932 werden gehouden, wordt hervormd.

Bewuste verkiezingen worden geldig verklaard.

Melding hiervan dient gemaakt in het notulenboek der provinciale deputatie op den rand der hervormde beslissing.

Art. 2. Onze Minister van Binnenlandsche Zaken en Volksgezondheid is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 6 December 1932.

(Staatsblad van 29 December 1932).

NOTA : De beslissing hierboven aangegeven, past naar onze meening, de wet niet toe zooals het zou behooren. De kieswet vereischt uitdrukkelijk dat de leden van het kiesbureau, zooewel als de getuigen, den eed moeten afleggen alvorens aan de kiesverrichtingen deel te nemen. Anderzijds omschrijft de wet zeer duidelijk de wijze van aanstelling der voorzitters en leden der kiesburelen.

Hier in zake acht een voorzitter van een kiesbureau zich niet meer in staat de verichtingen van dat bureau te volgen. Hij opent echter de kiesverrichtingen 's morgens, stelt zijn bureau samen, legt den eed af, neemt verder den eed af der leden van het bureau en der getuigen, en laat zich dan vervangen door een familielid, dat geen deel uitmaakte van het bureau, en ook den eed niet aflegde. Na verloop der verichtingen van het kiesbureau, en van het opnemingsbureau, komt de voorzitter de processen-verbaal nazien en onderteekenen.

Naar onze meening zijn dit stellig onregelmatigheden die eene verbreking zouden gewettigd hebben.

Wetgeving

WETSVOORSTEL TOT WIJZIGING VAN ZEKERE BEPALINGEN DER WET VAN 7 MAART 1929 OP DE LANDPACHTEN.

TOELICHTING

Mevrouw, Mijne Heeren,
De wet van 7 Maart 1929 houdende herziening van de artikelen van het Burgerlijk Wetboek betreffende de landpacht draagt bij, daarover is ieder een het eens, tot den vooruitgang van den landbouw.

Aan den huurder verzekert zij de vaste ingebruikneming wanneer het een eerste ingebruikneming geldt. Zij waarborgt hem, bovendien, lange termijnen voor de opzegging, bebouwing naar keuze en een vergoeding bij ontruiming.

Uit de ervaring is gebleken dat deze wet voor verdere verbeteringen vatbaar is.

Volgens artikel 6, heeft de eerste pacht steeds een duur van negen jaren. Deze termijn van negen jaren geldt zoowel voor den verpachter als voor den huurder. Partijen kunnen echter bedingen dat alleen de huurder aan de pacht een einde zal mogen maken vóór het verstrijken van den termijn.

Partijen mogen, naar aanleiding der eerste ingebruikneming, ten voordeele van den huurder een pacht van 3, 6 en 9 jaren sluiten.

Het voorstel heeft voor doel aan al de huurders die een pacht van negen jaren gesloten hebben, de gelegenheid te geven een einde te maken aan de pacht, mits opzegging ten minste een jaar vóór het verstrijken van het derde of van het zesde jaar.

Er bestaat een wezenlijk verschil tusschen den toestand van den verpachter en den huurder, vooral in tijden van landbouwcrisis.

Het voorstel heeft voor doel den termijn van opzegging te wijzigen, welke bij de wet op twee jaren gesteld wordt, zoowel voor den verpachter als voor den huurder. Bij het voorstel wordt deze termijn op een jaar gebracht, zoo opzegging werd gedaan door den huurder.

Men begrijpt heel goed dat de wet aan den verpachter de verplichting opgelegd heeft een opzegging van twee jaren te doen. De pachter die niet rekenen mag op een opzegging van een bepaalden duur, is de speelbal van de willekeur van den eigenaar.

De opgezegde huurder moet over vrij langen tijd kunnen beschikken om een nieuwe hove te vinden. Hij mag niet onverhoeds uit zijn woning gezet worden en niet gedwongen worden in allerijl zijn veestapel en bouwgereedschappen te verkopen.

Het lijkt, daarentegen, overdreven aan den huurder de verplichting op te leggen een opzegging van twee jaren te doen — hierdoor noopt men hem een beslissing te nemen op een oogenblik dat nog te ver verwijderd is van dit waarop hij zijn bedrijf zal moeten verlaten, wat hem vaak in groote verlegenheid brengt.

Door de opzegging op een jaar te stellen, worden deze bezwaren weggenomen zonder dat hierdoor schade berokkend wordt aan den verpachter die in ons land gemakkelijk een nieuwen huurder vinden zal.

Deze overwegingen billijken, naar onze meening, het wetsvoorstel dat wij de eer hebben in te dienen.

H. DE RASQUINET.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

§ 2 van artikel 6 der wet van 7 Maart 1929 over de Landpachten, wordt aangevuld als volgt :

« Echter zal de huurder alleen het recht hebben om een einde te maken aan de pacht, mits opzegging ten minste één jaar vóór het verstrijken van het derde of van het zesde jaar. »

Art. 2.

De 2° en 3° alinea's van artikel 7 doen luiden als volgt :

« Niettegenstaande elk strijdig beding of gebruik, neemt de pacht van landeigendommen, waarvan de duur bepaald wordt door de wet of door de pacht, slechts een einde, mits opzegging ten minste twee jaar vóór het verstrijken er van, zoo opzegging werd gedaan door den verpachter, — ten minste één jaar vóór het verstrijken, zoo opzegging werd gedaan door den huurder. »

» Wanneer de pacht geen bepaalden duur heeft, neemt zij slechts een einde, mits eene opzegging gedaan ten minste twee jaar vóór het tijdstip bepaald voor het vertrek, zoo opzegging werd gedaan door den verpachter, — ten minste één jaar vóór het tijdstip bepaald voor het vertrek, zoo opzegging werd gedaan door den huurder. »

Henri DE RASQUINET.
Jules MATHIEU.
Émile BRUNET.
Edmond DOMS.
H. LEPAGE.
Léo COLLARD.

Balieleven

Vlaamsche Conferentie te Gent

Op 25n Maart werd het krankzinnigen-gesticht Guislain bezocht.

Voorzitter Mr Van de Velde H., steide de 15 leden der Conferentie voor aan den E. Pater Generaal en aan Dr. Van Acker, hoofddarts van het gesticht, die zoo welwillend waren als ciceroni op te treden.

Buiten de kraaknette zalen, wel verlicht en verlied met planten en buiten de « toeren » van een gewezen « equilibrist » interesseerden zich de bezoekers zeer aan de uitleggingen door den hoofddarts gegeven over het geval en de behandeling van enkele verpleegden.

In enkele, wel gepaste woorden dankte onze Voorzitter, bij het einde van het bezoek, én de E. Broeders om de lieftelijke zorgen, die zij besteden aan deze arme krankzinnigen én Dr. Van Acker om zijne zoo gedienschte welwillendheid.

Acker om zijne zoo gedienschte welwillendheid. Binnen kort zal Mter Stragier eene voordracht houden over « Oorsprong en interpretatie van art. 1599 B. W. »

Binst het bezoek zegde E. Pater Generaal ons een bezoek toe tijdens de Zomermaanden aan de prachtige inrichtingen van Beernem. De auto's der leden zullen te dien einde opgeëlscht worden ten behoeve der bezoekers.

Druk. « De Vlijt », uitgever C. V. Gerwen
Nationaalstraat, 46, Antwerpen — Telefoon 300.03